

ROMY GEYSEN

WILLY

**BEKENTENISSEN
VAN EEN POLYCRIMINEEL**

Lannoo

PROLOOG

Niet vergeten, meester, ik ben een specialeke.

In het voorjaar van 2024 loop ik door de gangen van de gevangenis van Wortel. Mijn hakken klinken luid op de beige tegels die ooit wit zijn geweest. Wortel is een oude gevangenis en dat is eraan te merken. Deuren uit tralies, zalmroze op de muren, grote sleutels aan de riem van de cipier die voor me loopt. Hij leidt me tot bij een doorgangscel waar mijn cliënt Willy op me zit te wachten. Ik zie meteen dat hij moeite heeft gedaan. De boer uit de Kempen heeft zijn anders zo warrige grijze haren naar achteren gekamd en is netjes geschoren. Hij knikt me toe, net als de drie andere mannen die voor de strafuitvoeringsrechtbank moeten verschijnen. Ik glimlach en gebaar hem op te staan. Nu ik er ben mogen we gebruikmaken van een consultatieruimte iets verderop. Ik leg zijn dossier voor me uit en overloop kort de stand van zaken. Daarna zitten we stil tegenover elkaar, veel woorden hebben we niet nodig. We weten maar al te goed waarom we hier zijn. Willy draagt een enkelband, daar willen we van af. Ik hoop zelfs vurig dat dit de laatste keer is dat ik met Willy in een gevangenis zal moeten komen. Twaalf jaar staat er intussen op onze cliënt-advocaatrelatie en we zijn het er allebei over eens: het is genoeg geweest. Het is tijd dat we elkaar zo min mogelijk beginnen te zien.

Wanneer Willy en ik de zittingszaal binnenkomen, zijn de voorzitter, de griffier en de procureur al aanwezig. De voorzitter bladert door het dossier, de griffier typt nog iets op haar computer en de procureur zit achterovergeleund in zijn stoel. Ze kijken

even op, terwijl Willy en ik plaatsnemen aan de tafel recht tegenover hen. Net wanneer ik mijn dossier openklap, zwaait de deur opnieuw open. De gevangenisdirectrice stapt binnen, een map onder haar arm, met in haar kielzog een sociaal assistente. Ze groeten de rechtbank en nemen plaats aan de tafel die dwars op de andere tafels staat. De voorzitter kijkt de zaal rond.

‘Goed, dan kunnen we beginnen.’

Als de directrice aan het woord komt, begint Willy op zijn stoel te schuiven. Nochtans pleit ze in zijn voordeel. ‘Ik ben voorzichtig positief om een voorwaardelijke invrijheidstelling toe te kennen. Meneer houdt zich aan de voorwaarden en er zijn geen problemen gemeld betreffende het elektronisch toezicht. Maar zijn gerechtelijk verleden spreekt niet bepaald in zijn voordeel.’ Ai, die laatste opmerking irriteert Willy duidelijk, hij vliegt nog net niet woedend op. Ik leg mijn hand op zijn arm, kijk hem indringend aan en maak dat hij kalmeert. Het laatste wat we nu nodig hebben is dat Willy Willy is: een ongeleid projectiel met het hart op de tong, die zich in nesten werkt zodra hij zijn mond opendoet.

‘Meneer de procureur?’ vraagt de voorzitter, terwijl hij naar de andere kant van de tafel kijkt. Daar klinkt een diepe zucht. Hij neemt Willy’s vuistdikke dossier, bladert er achteloos door en zegt dan: ‘Meneer is wel héél gekend bij onze diensten. Hij verschijnt constant op mijn radar.’ Hij kijkt Willy streng aan en ik voel hoe er naast mij een tikkende tijdbom ontstaat. Ik trek grote ogen naar de procureur, in de hoop dat hij zijn blik ergens anders zal laten rusten. Zonder succes. De procureur blijft maar in Willy’s ogen kijken en gaat verder: ‘Ik geef graag ook mee dat er nog een lopend onderzoek naar meneer loopt. Gezien zijn leeftijd en zijn strafregister lijkt het mij weinig waarschijnlijk dat hij plots zijn les geleerd heeft. En ook al is zijn dossier goed

opgebouwd, het blijft een feit dat de boerderij waar hij woont altijd de uitvalsbasis was voor zijn criminele feiten. Ik had meneer liever op een ander adres gezien.'

Willy wipt intussen op zijn stoel, zijn armen zwaaien heen en weer en ik weet: hij zal ontploffen.

'Hier gaan we weer!' roept hij luid. 'Er is juist niets van een nieuw onderzoek. Altijd hetzelfde. Zet mij hier maar weer in den hoek, met een stempel op mijn kop. Daar zijn jullie goed in! Meneer de voorzitter, doe dat bandje er maar af, ik heb het gehad, ik zal mijn straf wel in den bak uitzitten.'

'Wacht nog even, Willy', fluister ik in zijn richting. Met effect: Willy ploft neer en blijft zitten. Al weet ik dat hij innerlijk aan het koken is.

Wanneer het eindelijk aan mij is, probeer ik de stemming te keren. Ja, Willy heeft een ontzettend lang strafblad. Ik kan de zaken waarvoor ik hem ooit bijstond al lang niet meer tellen. Maar er zijn wel degelijk positieve punten in zijn dossier. En dat hij plots niet meer naar zijn boerderij zou mogen terugkeren, dat is absurd.

'Om dat nu voor het eerst op te werpen ter zitting, terwijl dit nooit een voorafgaandelijk aandachtspunt is geweest', zeg ik op een verwijtende toon in de richting van de procureur. Die kijkt me aan met een blik van 'Serieus?'. Dat begrijp ik ergens wel. Op die boerderij is van alles gebeurd: hormonenhandel, wietplantages, geweld ten aanzien van de politie... Maar ach, Willy leeft al bijna een jaar op diezelfde boerderij met een enkelband mooi zijn voorwaarden na. Als de boerderij bij het toekennen van die enkelband geen probleem vormde, dan nu ook niet, pleit ik. 'Het voelt aan alsof er gewoon wordt gezocht naar argumenten om mijn cliënt geen andere modaliteit toe te kennen', ga ik verder. 'En laten we het vermoeden van onschuld niet

vergeten. Als er al een lopend onderzoek tegen hem loopt, dan kan mijn cliënt zich daar niet tegen weren. Bij mijn weten is hij het laatste jaar trouwens niet opgeroepen tot verhoor of gearresteerd in het kader van een lopend onderzoek.’ Ik kijk naar de procureur die zijn schouders ophaalt.

Willy zucht en schudt zijn hoofd. ‘Man, man, man, man.’

In mijn hoofd hoor ik: tik, tik, tik en wacht op de BOEM. Die komt snel: Willy schuift bruusk zijn stoel naar achteren en staat op. Hij loopt rond de tafel en gaat ervoor staan, zodat hij dichterbij de voorzitter komt. Die recht zijn rug. Ik zet me schrap.

Willy steekt beide armen recht naar voren met zijn handen tegen elkaar. ‘Hier, sla de boeien maar om! Ik zal nog wel wat jaren gaan zitten.’

De voorzitter laat zich duidelijk niet van de wijs brengen door Willy’s theatrale uitval. ‘Ik zal de zaak in beraad nemen, meneer, de uitspraak volgt over twee weken. U mag beschikken.’

Willy laat zijn handen zakken en loopt mijn richting uit. Ik sta op en knik vriendelijk naar de voorzitter. ‘Dank u wel.’

Samen met Willy loop ik de zaal uit, de lange gangen door, via de security, tot we buiten op de parking staan. Op dat moment kan ik me niet meer houden. Ik doe Willy stoppen, kijk hem aan en vraag: ‘Willy, ben je nog ergens bij betrokken?’

Wie ons zo zou zien staan, zou zich wellicht afvragen waarom dat kleine vrouwtje zo streng naar die boomlange man staat te wijzen. Maar voor ons is het normaal, al twaalf jaar lang sta ik Willy bij. En al even lang probeer ik hem voor verder onheil te behoeden.

‘Maar nee, meester!’ antwoordt hij meteen en ik zie hoe de lachrimpels rond zijn ogen samenknijpen. Midden de vijftig is hij intussen en hij heeft in zijn leven al heel wat afgelachen, helaas vaak tijdens feiten die strafbaar zijn.

‘Echt niet, meester,’ herhaalt hij, ‘ik heb niks meer lopen. Ge kent mij toch.’

‘Het is net daarom,’ zeg ik al lachend, maar ik meen het wel.

Hij ook. Plots wordt hij bloedserieus. Hij laat de schouders zakken en staart naar de gevangenis achter ons. ‘Het is genoeg geweest met heel dit circus. Dit leven is niets meer voor mij.’ Zijn anders zo vrolijke ogen zijn dof, hij ziet er moe uit, ik geloof echt dat hij het heeft gehad.

Twee weken later wordt het elektronisch toezicht opgeheven. Willy is vrij, al zal hij zich lange tijd aan voorwaarden moeten houden. Dat deert hem niet.

‘Ge zult zien, meester, vanaf nu word ik een echte voorbeeldburger.’

Ik lach. Zou het? Zou het eindelijk? Ik begin het te geloven.

De afgelopen twaalf jaar zijn een ware rollercoaster geweest, zowel voor mij als voor Willy. Amper dertig was ik, toen Willy zijn bekende topadvocaat inruilde voor mij, een meisje uit de Kempen vol bakken ambitie, maar met weinig strafzaken op de teller. Zelf had hij al een jaar of twintig ‘ervaring binnen justitie’. Het is te zeggen: hij zat al twintig jaar af en aan in de gevangenis voor de meest waanzinnige feiten. Hij sprak van avonturen, ik van lijnen op zijn strafblad.

Van bij het begin hield Willy me scherp op juridisch vlak. Zijn zaken waren complex, uitdagend en talrijk. Er waren jaren waarin ik hem wekelijks aan de lijn kreeg voor iets wat hij had uitgespookt. Dat had een eindeloos verhaal vol frustraties kunnen worden, maar dat is het niet. Het is vooral een mooi verhaal over hoe iemand die nooit anders dan criminaliteit heeft gekend, uiteindelijk toch op het rechte pad raakt, nu al meer dan vier jaar lang.

Niet dat ik me illusies maak. Als advocaat zie ik genoeg mensen hervallen om te weten dat garanties niet bestaan. Maar als er één ding is dat ik over Willy heb geleerd, dan is het dat het kan keren en dat achter elke crimineel nog steeds een mens schuilt. Dat mag ook weleens gezegd.

Hoe langer we elkaar kenden, hoe meer Willy begon te vertellen over de tijd waarin hij jong was en het leven zag als één groot avontuur. Een crimineel avontuur, welteverstaan, dat hem in de meest onwaarschijnlijke situaties bracht. Meer dan eens dacht ik: dat kan niet waar zijn, om na wat spuurwerk te moeten toegeven dat het toch zo was. Gaandeweg groeide het besef dat die verhalen te straf waren om verloren te laten gaan. Zo ontstond het idee voor een boek.

Toen ik voorzichtig bij Willy polste of hij dat zag zitten, reageerde hij enthousiast. Uitgeverij Lannoo ook. En plots zat ik daar, met een boekcontract in de ene en een vereerde cliënt in de andere hand. En met de vraag: hoe doe je dat, een boek schrijven over een crimineel? Hoe houd je het evenwicht tussen nuchtere observatie, kritische reflectie en Willy's uitbundige vertelstijl? Het laatste wat ik wil, is zijn daden verheerlijken of feiten opvoeren die niet kloppen. Vooral voor de periode waarin ik nog niet zijn advocaat was, is dat moeilijk. Die dossiers kan ik niet inkijken en krantenartikelen zijn, nu ja, krantenartikelen. Dus besloot ik het anders aan te pakken. Iets te doen wat ik in mijn leven nog niet vaak had gedaan: tijd nemen. Vél tijd nemen. Met een audiorecorder in de aanslag en een vragenlijst voor mijn neus.

En zo komt het dat ik op een middag het mij intussen erg vertrouwde erf van Willy oprijd, afsla aan het stenen huis van zijn moeder en voorbij de stallen rijdt waar ooit illegale alcohol,

hormonencocktails en cannabis lagen verstopt. Tegenwoordig puilen ze uit van oude wagens en antieke spullen, allemaal volkomen legaal. Aan het eind van die stallen staat een grote houten chalet, die de laatste jaren een ware transformatie heeft ondergaan: van een sobere vrijgezellenplek tot iets wat niet zou misstaan in een sprookjesboek van de Gebroeders Grimm. Overal staan bloemen, in plantenbakken, oude drinkbakken voor koeien en allerlei andere voorwerpen die daar oorspronkelijk niet voor bedoeld zijn.

De oorzaak van die transformatie komt vrolijk buiten gewandeld, haar lange blonde haren vallen los over haar tengere rug: Heidi, Willy's huidige vrouw en de reden waarom hij zijn criminele verleden achter zich wil laten. Drie grote honden lopen kwispelend achter haar aan. Ze weet dat ik dol op dieren ben en doet dan ook geen moeite om de honden van me af te houden. Ze springen tegen me op om mijn gezicht te likken, ik duw hen lachend maar kordaat van me af.

Ze horen het geluid van de klompen eerder dan ik. Gelijktijdig spurten ze het plein af, de hoek om, waar Willy in een stofjas en zijn eeuwige jeans verschijnt. Hij loopt enthousiast op me af, schudt me de hand, gebaart me samen met hem de chalet in te lopen en laat me plaatsnemen aan een tafel waarop Heidi al thee en koekjes heeft gezet. De twee stoven branden, het is er warm en gezellig.

Hoe anders is het hier dan toen ik Willy leerde kennen, schiet het door me heen. In plaats van zilverkleurige muren, lederen zetels en een spartaans decor zie ik oude koffiemolens, vergeelde reclameborden en sierpoppen in prachtige jurken. Een museum, maar wel een waarin geleefd wordt. Een plek waar elk voorwerp bijdraagt aan wat Heidi van deze plek wil maken: een thuis.

Ietwat onwennig leg ik mijn dictafoon op tafel – ik ben een advocaat, geen journalist –, druk op record en stel mijn eerste vraag: ‘Vertel eens, Willy, hoe zijn we hier eigenlijk beland?’

Disclaimer

Dit boek is gebaseerd op talrijke gesprekken tussen meester Geysen en Willy. Het geeft Willy’s persoonlijke herinneringen weer, zoals hij ze wilde vertellen. Herinneringen kunnen selectief en gekleurd zijn. Dit boek wil dan ook geen feiten reconstrueren, maar inzicht geven in een leven en in de bredere maatschappelijke werkelijkheid waarin het zich afspeelde. Identificerende details van derden werden afgevlakt, gewijzigd of weggelaten.

01

TUSSEN DE KALKOENEN

Even twijfelen we waar we het verhaal van Willy zullen laten beginnen. Bij zijn eerste veroordeling? Zijn eerste keer in de gevangenis? De periode die daartoe leidde misschien? Allemaal goede opties, maar misschien moeten we beginnen bij het begin: Willy's vroegste herinnering. Want wie echt wil begrijpen waarom Willy deed wat hij deed, moet terug naar de bron. Naar zijn jeugd, die zo bepalend is geweest. Maar volgens Willy ook ontzettend plezant.

Het is 1973 en we bevinden ons op een slaperig erf in het midden van de Kempen. Het is een idyllische plek: een karakteristiek woonhuis in rode baksteen en witte kozijnen, omgeven door enkele stallen, te midden van het groen. Toch hangt er een donkere schaduw over het erf. De nieuwe Europese regels willen de landbouw efficiënter maken. In de praktijk betekent dat dat veel kleine boerderijen, zoals die van Willy's ouders, dreigen te verdwijnen. Twee jaar eerder, op 23 maart 1971, trok Willy's vader samen met honderdduizend andere boeren naar Brussel om tegen die plannen te betogen. Het protest liep volledig uit de hand. Boeren en ordediensten raakten slaags, de politie zette waterkanonnen en traangas in en een landbouwer verloor het leven. Hij liep vlak naast Willy's vader toen dat gebeurde.

Woedend is Willy's vader, om die man en om de overheid, die de boeren in zijn ogen compleet in de steek laat. Geld om zwaar te investeren of uit te breiden is er niet, ze hebben een stal vol melkkoeien, wat weides, dat is alles. Tot dusver was dat altijd genoeg. De vrees dat Europa roet in het eten zal strooien, leeft sterk bij Willy's ouders en zowat elke boer in de Kempen.

Willy hoeft zich daar niks van aan te trekken, het enige wat de kleuter moet doen is braaf in zijn bed blijven liggen voor zijn middagdutje. Nadat zijn moeder hem heeft ingestopt, sluit hij

zijn ogen en blijft hij stokstijf liggen. Klaarwakker, maar dat weet zijn moeder niet. Wanneer ze zachtjes de gang uit loopt, opent hij zijn ogen. Tijd om te slapen is er niet, hij heeft andere plannen. Hij hoort hoe zijn moeder de trap afdaalt en hoe de treden onder haar voeten kraken. De boerderij is oud, elke stap die je zet, hoor je in het hele huis. Daarom moet hij extra voorzichtig zijn. Hij wacht tot het kraken stiller wordt en zijn moeder dus bijna in de keuken is, twee verdiepingen lager dan de zolder waar zijn bed staat. Pas wanneer hij zeker weet dat zijn moeder bijna beneden is, opent hij zijn ogen en kijkt om zich heen. Het is vrij licht in de kamer, de middagzon schijnt recht door het groene gordijn heen. Op de stoel hangt zijn broek, die trekt hij aan, stilletjes, om zijn moeder niet te alarmeren. Niet dat hij bang is voor zijn moeder, maar toch: haar wil is wet. Hij kan nog zo hard mopperen dat middagdutjes voor baby's zijn, dat hij geen baby is maar vier, dat slapen niet lukt als je net een nieuwe fiets hebt gekregen... Als ze wil dat hij gaat slapen, dan kan hij daar weinig tegen beginnen. Nu ja, toch niet officieel. Moeders wil mag dan wel wet zijn: voor Willy valt elke wet te omzeilen. Toen al, als kleuter van vier.

Hij stapt voetje voor voetje naar het raam, schuift het gordijn opzij en kijkt naar beneden, naar de gigantische kalkoenen die drie meter onder zijn zolderraampje staan te pikken in de grond. Willy weet nog niet wat meters zijn, maar dat het diep is, beseft hij maar al te goed. Toch springt hij gewoon naar beneden, de dieperik in. Gelukkig voor hem en de kalkoenen belandt hij op het dak van het kalkoenenhok, waar hij van afglijdt tot hij tussen de gigantische dieren staat. De dieren zijn bijna groter dan de jongen, die zich breed zwaaiend met zijn armen een weg naar buiten baant. De kalkoenen weten niet wat hen overkomt. Ze maken een kabaal van jewelste, maar tegen de tijd dat zijn

moeder buitenkomt om te kijken wat er aan de hand is, zit Willy al veilig verstopt achter de hoek van de koeienstal. Hij wrijft over zijn arm. De val heeft hem pijn gedaan, maar hij laat zich niet ontmoedigen. Hij heeft een missie: hij wil leren fietsen.

In tegenstelling tot de kalkoenen maken de koeien geen lawaai wanneer Willy op hun terrein komt. Ze zijn het gewend dat de kleine jongen hun stal in en uit loopt. Hij gluurt voorzichtig om de hoek en ziet hoe zijn moeder naar de dieren kijkt, lang naar de golfplaten van het kalkoenenhok staart – zat die deuk daar al in of niet? – en dan toch weer naar binnen gaat. Ze wil aan de bonen voor het avondeten beginnen, in een gezin van vier is het werk nooit gedaan.

Willy glipt de stal uit, de hoek om. Daar staat hij, zijn nagelnieuwe fiets, te blinken in de zon. De eerste rondjes gaan stroef. Hij valt vaker dan hij vooruitbolt. Tot hij zijn eerste rondje rond de hangar maakt. En nog een. En nog een. Na een tiental rondjes over het erf heeft Willy het wel zo'n beetje door. Hij kan fietsen! Maar zodra het lukt, is het spannende eraf. Hij is geboren voor adrenaline, voor het onbekende, voor het avontuur. Tijd voor iets anders.

Hij zet zijn fietsje tegen de muur van de koeienstal en klimt via de houten trap naar de hooizolder, waar hij plat op zijn buik blijft liggen. Geduld is niet iets waar vierjarigen goed in zijn, maar Willy probeert zo goed en zo kwaad als het kan stil te liggen, uit het zicht van zijn moeder. Die weet nog steeds niet dat haar jongste niet veilig in zijn bedje ligt.

Ik kijk door het raam naar buiten, naar de boerderij waar zijn oude moeder nog steeds woont. Ik probeer het raam te lokaliseren waaruit Willy is gesprongen, maar het huis telt maar één bovenverdieping. Wanneer ik Willy ernaar vraag, zegt hij:

‘Maar dat is een nieuwbouw, hè, dat hebben ze ergens in de jaren 1990 laten zetten. Onze oude boerderij, die was pas knap.’ Hij scant de kamer af, duidelijk naar iets op zoek. ‘Mijn ouders hebben dat gebouwd, ze wilden iets moderns. Maar ik vond het oude huis toch mooier. Dat was, hoe moet ik dat zeggen, tja, dat was gelijk echter.’

Het huis dat ik zie, lijkt niet op een hoeve, dat moet gezegd. Het had net zo goed ergens anders kunnen staan. ‘Wacht anders, ik ga vlug iets gaan halen’, zegt hij. En voor ik het weet staat hij op, loopt de deur uit en steekt hij de betonnen oprit over naar het huis van zijn moeder. Niet veel later komt hij terug met een schilderij van een charmant bakstenen huis met die typische witte accenten rond de ramen en een steil dak vol verweerde pannen. Voor het huis ligt een kleine voortuin met struiken en bloemen. Aan de zijkant staat een lager bijgebouw met hetzelfde verweerde dak. Meteen begrijp ik wat Willy bedoelt. Dit huis had karakter. Het hoorde zichtbaar thuis op een erf, tussen dieren, modder en werk, niet in een willekeurige verkaveling ergens langs een steenweg. Stiekem vind ik het jammer dat de kalkoenen er niet mee op staan. Ik had dat bok waarop de kleine Willy viel, graag eens gezien.

Naar dat huis met de rood-witte bakstenen ligt de kleine Willy dus vanuit zijn schuilplaats te loeren. Helemaal bovenaan, aan de zijkant van het huis, ziet hij het kleine zolderraam van zijn slaapkamer waaruit hij net is gesprongen. Alles oogt vredig, alsof hier nooit iets gebeurt. Alsof niemand zou vermoeden dat ergens op die hooizolder een sluw jongetje plat op zijn buik ligt te wachten op kattenkwaad.

Hij ziet hoe zijn moeder – een kleine vrouw met een zachte uitstraling – een blauwe emmer naar buiten draagt en de ramen

begint te lappen. Saai werk, vindt hij, zij wellicht ook. Vanuit zijn schuilplaats houdt hij haar goed in de gaten, wachtend op zijn kans.

Wanneer ze de laatste keer haar zeemvel uitwringt en naar binnen gaat, neemt Willy zijn *klakkebus* uit zijn zak. De plantenbolletjes die hij de voorbije dagen heeft verzameld zitten verstopt in zijn andere zak. Hij weet nooit wanneer die van pas kunnen komen en bewaart ze daarom altijd bij zich. Nu is het moment gekomen. Die ramen zijn veel te proper, vindt Willy. En hij vervelt zich. Willy steekt de bolletjes zorgvuldig in de buis, plaatst het uiteinde ervan tussen zijn lippen en blaast zo hard hij kan.

Boem, boem, boem.

Een voor een spatten de bolletjes op de pas gezeemde ramen uiteen. Ha! Willy grijnst breed. Dat is pas een goed schot. Maar zijn plezier is van korte duur. Zijn moeder loopt naar buiten, ziet de besmeurde ramen en beseft meteen wat er aan de hand is. 'Witte! Waar zit ge! Wacht maar, als ik u te pakken krijg, dan zal het uwen besten dag niet zijn!'

Wanneer Willy dat vertelt, springt hij bijna op en neer van enthousiasme. Als een volleerd acteur doet hij zijn moeder na, zwaaiend met een handdoek, voor de zoveelste keer op zoek naar haar ondeugend kind.

Wanneer Willy's moeder dichterbij komt, schuift de jongen achteruit, weg van de rand van de zolder. Hij hoort hoe zijn moeder naar binnen loopt. Waarschijnlijk stormt ze nu de trap op naar zijn kamer, waar ze meteen zal merken dat de jongen niet meer in zijn bed ligt. Veel tijd heeft Willy niet, hij schuift van de ladder af, niet bereid om zich te laten betrappen op zijn

favoriete schuilplek. Hij loopt naar het einde van het erf en zakt neer achter de muur van de verste hangar. Proestend van het lachen valt hij op de grond. Hij weet dat ze hem zal vinden, zeker als hij zo hard blijft lachen, maar dat maakt het alleen maar plezanter.

En ja hoor, daar is ze al. Ze grijpt hem bij zijn elleboog en wil hem eens goed de les spellen, maar stopt wanneer ze de blauwe plekken op de armen en benen van het jongetje ziet.

‘Hoe zijt ge eigenlijk naar beneden gekomen?’ vraagt ze.

‘Oh, gewoon, langs de kalkoenen’, antwoordt Willy.

Haar hand blijft hangen in de lucht. De kalkoenen... Meters onder... Hij zal toch niet? Ze slikt, duwt hem mee richting het woonhuis. Misschien is hij al genoeg gestraft, denkt ze, wanneer ze het kalkoenenhok passeren. Die blauwe plekken zullen hem de rest van de week wel kwellen. En ook: die bluts in het dak is wel degelijk nieuw. Ze zucht, plaatst hem aan tafel waar zijn negenjarige zus Jacqueline zit te kleuren en vraagt zich af: hoe is het toch mogelijk, twee zulke verschillende kinderen, uit exact dezelfde vader en moeder? Stiekem is Willy haar favoriet, ook al heeft ze met Jacqueline bijna nooit last. Met Willy des te meer. Haar jongste is een deugniet, dat weet ze maar al te goed. Ze herkent het ook. Als het kleine vrouwtje heel eerlijk is moet ze toegeven: Willy lijkt op haar.

